

udvalg, der nu bliver nedsat, er det formuleret sådan, at det også gælder embedsmænd generelt og altså ikke bare de særlige rådgivere, og så synes vi også fra Kristeligt Folkepartis side, at der kan være anledning til at se lige præcis på embedsværkets stilling i forbindelse med folkeafstemningskampagner.

Man kan sige, at vi nåede til en vis klarhed over det felt i forbindelse med SR-regeringens redegørelse fra oktober 2001. Den redegørelse kom jo lige umiddelbart efter, at sindene havde været bragt rigeligt vel i kog omkring en bestemt pjece. Sådan er det jo bare. Men jeg synes, at nu, hvor det er kommet lidt længere på afstand, burde vi måske i virkeligheden gå endnu mere til biddet lige præcis i den debat, for der mener vi ikke fra Kristeligt Folkepartis side, at man er nået langt nok med den redegørelse, som blev forelagt for Folketinget i sin tid.

På den baggrund kan jeg sådan set opsummere, at jeg er ganske godt tilfreds med, at vi fra Kristeligt Folkepartis side er med til at foreslå, at der nu går et udvalgsarbejde i gang, idet jeg altså vil understrege, at det ikke kun vedrører de særlige rådgivere, men altså også embedsmændenes virksomhed helt generelt. Det gør vi ikke, fordi vi har særlig kritik at udøve over for embedsværket – vi har faktisk stor tillid til det – men fordi vi synes, det er vigtigt, at vi også fra Folketingets side og ikke mindst fra regeringens side tager et ansvar i den sammenhæng.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for den debat, vi har haft i dag, og som efterhånden udviklede sig til at blive en ganske saglig debat. Jeg vil sige, at jeg havde lidt bekymring på forhånd efter at have set den pressemeddelelse, som den socialdemokratiske ordfører havde sendt ud, allerede inden debatten startede, og som jo lagde op til en meget usaglig debat, og derfor vil jeg slet ikke på nogen som helst måde beskæftige mig hverken med det eller med det indlæg, som Socialdemokratiets politiske ordfører i øvrigt er kommet med i dag, for det niveau synes jeg ikke debatten skal være på. Jeg synes, det er mere interessant nu at diskutere de fremtidige regler på det her område, og det er heldigvis også det, debatten efterhånden kom til at dreje sig om, og det, som de fleste ordførere har beskæftiget sig med.

Se, når der i 1998 blev nedsat et udvalg efter en beslutning her i Folketinget, og når der i 2001 kom en redegørelse fra den daværende regering,

var det jo, fordi et flertal i Folketinget ønskede, at der skulle ske opstramninger på det her område, opstramninger, som jeg har været enig i. For det er korrekt, som flere også har beskrevet, at jeg faktisk undervejs i min politiske tilværelse her på Christiansborg har været meget restriktiv og meget kritisk over for de her systemer, og jeg har også stadig væk et meget vågent øje på det og til det.

Kl. 13.35

Man kan stille det spørgsmål, som flere ordførere har stillet under debatten her: Skal man overhovedet have særlige rådgivere? Jeg var engang noget skeptisk over for det, men der er to grunde til, at jeg har ændret min opfattelse til, at vi nok er nødt til at have et system med særlige rådgivere, hvis det vel at mærke fungerer på ordentlige vilkår.

Det første, der har gjort, at jeg skiftede holdning til det, var de erfaringer, vi her i Folketinget indhøstede op til 1998. Vi konstaterede, at der var megen uklarhed om dette med at ansætte rådgivere i ministerierne på det tidspunkt. Det kulminerede med en stor debat i 1997 – så vidt jeg husker – her i Folketinget, og et flertal i Folketinget sagde: Det må vi altså have styr på. Og det overbeviste mig om, at i stedet for at have uklarhed og usynlighed om det her, er vi altså nødt til at have klare retningslinjer, og vi er nødt til at have det frem i lyset. Jeg var meget glad for den betænkning, der kom fra Bundgaard-Nielsen-udvalget i sin tid. Det er den ene ting.

Det andet, der også har overbevist mig om, at vi er nødt til at have sådan en ordening her, er den meget kraftige udvikling, der er sket mediemæssigt i vores samfund, noget, som jeg i øvrigt synes er en fordel – det er i folkestyrets interesse – men det har også gjort, at der er et så massivt medieopbud i vore dage, at det for en minister ganske enkelt er fysisk umuligt selv at overkomme håndteringen af det. Hvis det skal ske på en bare nogenlunde professionel og tilfredsstillende måde, så medierne og dermed offentligheden bliver betjent ordentligt, så er man faktisk nødt til at have en hjælper.

Så kan man jo spørge, om den hjælper så skal være ansat som særlig rådgiver eller skal være ansat på traditionelle embedsmandsvilkår, det vil sige, at en ny minister skal overtage den tidligere ministers hjælper, og der må jeg sige, at jeg altså tror, at vi her er inde i en arbejdsfunktion, der er så tæt knyttet personligt til ministeren, at det altså er meget rart i hvert fald at have en mulighed for, at man ikke behøver overtage for-